

X

Aamuruskon aikaan

Pikku-Pouvi heräsi ja huomasi, etteivät asiat olleet tolallaan. Huoneessa oli lähes pimeää, eikä kuitenkaan ollut kuin yöllä. Hän kuuli Krakin ja Mirian hengityksen. He nukkuivat sikeästi. Pouvi nousi vuoteestaan ja astui kylmälle kivilattialle. Miria ei maannut sängyssään vaan nukkui pöydän ääressä. Miksi hän nukkui siinä? Pouvi hiipi hänen ohitseensa ja kurkisti ikkunasta. Asiasta ei voinut erehtyä. Sankka pimeys peitti vielä maan, mutta kaukana kajastivat Ruskovuoret. Miria ja Krakihan olivat sanoneet, että aikoisivat ylittää sillan aamuruskon aikaan. Eikö aamurusko jo valaissutkin vuoria? Miksi he nukkuivat yhä?

Pouvi hipsutteli Krakin vuoteelle ja tönäisi veljeään kevyesti. Kraki ynisi unissaan ja käänsi kylkeä. Ei kai hän suuttuisi? Pouvi tuuppasi häntä vähän kovempaa. Jos aamurusko lähestyi jo, Kraki ei saisi hukata aikaa nukkumiseen. Äkkiä Kraki hätkähti hereille ja Pouvi säikähti niin, että unohti mitä hänen piti sanoa: – Ny-ny-nyt on aamu ja Miria vain nukkuu...

Kraki nousi istumaan vuoteessaan ja räpytteli silmiään.

– Mirian piti valvoa, hän sanoi.

– Hän nukkuu pöydän luona, Pouvi kuiskasi. – Herätänkö...

Hän ei ehtinyt saada sanottavaansa loppuun, kun Kraki jo ravisteli Miriaa ja kuiskasi niin kovaa kuin uskaksi:

– Miria! Herää heti paikalla!

Miria nousi ja katseli hämmentyneenä ympärilleen. Mitä oli tapahtunut? Hänestä tuntui kuin hän olisi torkahtanut vain hetkiseksi. Saattoiko yö kulua noin nopeasti?

– Olemme taatusti ihan liian myöhässä, Kraki sanoi nyrpeänä. – On jo melkein aamu.

– Voi ei, kaikki minun syytäni, Miria voihkaisi. – Olen pilannut kaiken ja...

Hän vaikenä. Kraki ja Pouvi tunsivat, kuinka hän mietti kiivaasti pimeässä. He näkivät hänen käväisevän ikkunassa. Hän kuiskasi:

– Aamurusko hivuttautuu vasta itätaivaalle. Jos pidämme kiirettä, ehdimme sillalle ajoissa.

He pukeutuivat nopeasti ja vetivät hyvin varovasti uudet lehtivirsut jalkaansa.

– Enkö minä pääse mukaan? Pouvi kysyi ja katsoi heitä kateellisena.

– Et. Mehän sovimme siitä jo, Kraki sanoi äkeästi.

– Mutta minähän se heräsin, Pouvi sanoi.

– Sinä et ole tarpeeksi iso, Miria kuiskasi ja taputti Pouvia päälle. – Kömmi nyt takaisin säkyyn ja yritä nukahtaa. Käväisemme vain sillan toisella puolella.

Pouvi tiesi, ettei kannattanut vastustella. Hän ryömi peiton alle, mutta seurasi samalla Krakin ja Mirian jokaista liikettä. He tuntuivat kuiskuttelevan keskenään ikuisuuden ja hiippailivat pimeässä. Lopulta he olivat valmiit ja aukaisivat oven käytävään. Se narisi. Dagvardurin ja Vadliinan makuukammioista kantautui kovaääninen kuorsaus. He ainakin nukkuivat sikeästi.

Kun Miria ja Kraki olivat poistuneet huoneesta, Pouvi nousi istumaan vuoteessaan ja hapuili hierakanlehtiä tyynynsä alta. Hän kääri ne kiireesti jalkoihinsa ja veti untuvasukat niiden päälle. Silmänräpäyksessä hän oli kiskaissut vaatteet ylleen ja hiipinyt porrastasanteelle. Portaissa oli pilkkopimeää ja vähältä piti, ettei häntä alkanut pelottaa. Mutta siihen ei nyt ollut aikaa. Hänen

oli pidettävä kiirettä, etteivät Miria ja Kraki ehtisi ylittää siltaa.

Oli onni, että yö oli niin pimeä. Kraki kiiruhti edellä tielle Kivijalan taakse, ja Miria seurasi varjona perässä. He uskoivat olevansa suojassa niin kauan kuin valo ei lisääntyisi. Tornikatoksesta näki parhaiten sillalle ja Tumman yli. Koskaan ei kuitenkaan voinut tietää, kuinka kauas Ouvar näki, jos hän edes valvoi. Suuri lyhty roikkui kourusta katonrajassa ja heitti sillalle kellertävän valonkajon.

Kraki liukui varjon tavoin sillankaiteen viereen. Se ulottui häntä kainaloon. Miria seurasi aivan hänen kannoillaan. Nyt he olivat melkein lyhdyn alla eikä Ouvarin tarvitsisi kuin kumartua tornikatoksen kaiteen yli nähdäkseen heidät. Kierrepaula oli Mirian taskussa. Hän ei ollut lainkaan varma, onnistuisivatko heidän aikeensa. Häntä pelotti astua uhkaavanoloiselle sillalle. Oliko Alliina tuntenut samoin, kun hän oli päättänyt lähteä Synkmaahan? Vai oliko hän tiennyt jotain enemmän siellä vaanivista vaaroista? Eikö Krakia pelottanut? Kraki tönäisi Miriaa ja osoitti itätaivaalle. Aamurusko levittäytyi yhä laajemmalle.

Pouvi oli tullut tienposkeen ja näki, missä Miria ja Kraki seisoivat. Hän kuunteli jokaista ääntä. Mieluiten hän olisi halunnut pitää Krakia kädestä. Taivas sillan yllä punersi. Hänen mielestään Miria ja Kraki olivat epäreiluja. He olisivat ihan hyvin voineet antaa hänen lähteä mukaan. Hän ei ollut puhua pukahtanutkaan salaisuudesta ja oli auttanut matkan valmistelussa. Oli myös hänen ansiotaan, etteivät he olleet nukkuneet liian kauan. Eikä ollut ollenkaan varmaa, että he löytäisivät leijan ilman hänen apuaan.

Pilvet värjäytyivät ruusunpunaisiksi. Väri levisi nopeasti taivaankannen yli. Tumman kuohunta kuulosti tavallista synkemmältä, mutta ehkä se oli pelkkää mielikuvitusta. Varjot sillalla muuttuivat häilyviksi, ja Kraki tiesi, etteivät he saisi enää epäröidä. Hän kumartui ja hiipi kaiteen viertä. Lehtivirsuista oli hyötyä. Niillä sillankiveykselle pystyi astumaan hiirenhiljaa. Miria kulki kumarassa Krakin perässä. Häntä heikotti. Hänestä tuntui, että silta keinui. Kraki asteli varovasti eteenpäin.

– Eteenpäin! Miria kuiskasi ja työnsi Krakia kevyesti selästä.

He juoksivat kyyryssä. Heistä tuntui, kuin he eivät pääsisi eteenpäin kaarisillan keskelle ja toista puolta alas. Krakin sydän hakkasi, ja hän vapisi jännityksestä. Miria kulki kuin unessa. Hän piti tiukasti kiinni Krakin paidasta. Kun he lähestyivät sillan toista päätä, Tumman pauhu vahvistui äkkiä. Oliko se varoitus? Pitikö heidän kääntyä takaisin ennen kuin olisi liian myöhäistä? Krakin toinen lehtivirsu oli mennyt puhki. Hän vilkaisi Miriaa ja näki, että tämä oli ahdistunut. Matkaa oli enää muutama askel. Takaisin ei ollut kääntymistä.

Samalla, kun heidän jalkansa koskettivat maata sillan toisessa päässä, oli kuin kaikki olisi vaihtanut väriä. Heidän ympärillään valkeni. Vieraat tuoksut täyttivät ilman. Edessä kohosi tiheä metsä ja sillan jatkona luitkerteli ruohottunut tie, joka oli sieltä täältä painunut maahan. Kraki kääntyi ja näki, että silta oli siellä täysin toisenlainen kuin Kuungalian puolella. Kaide oli rautaa, ja sillan pää lepäsi mustalla kalliolla. Kaukana alhaalla kuohui Tumma likaisenruskeana eikä mustana. Vastarrannan maisema oli autio eikä lainkaan muistuttanut Kivijalan lähiympäristöä.

– Kierrepaula, Miria kuiskasi vetäessään kerän taskustaan. – Meidän on kiinnitettävä se johonkin.

Sillankaiteen päässä oli rautainen nuppi, jonka ympärille lanka oli helppo kiinnittää. He purkivat kerän ja etsivät sopivaa kiinnityspaikkaa sen toiselle päälle, aivan kuin muistikirjassa oli kehoitettu.

Äkkiä he kuulivat askeleita. Joku kulki sillalla. Oliko Ouvar seurannut heitä? Kaiteeseen heittyi varjo. Ensin esiin pisti pää, sitten olkapäät ja lopulta pienikokoinen huopiainen. Hän juoksi heidän luokseen täyttä vauhtia huohottaen ja hengästyneenä.

– Pouvi, Miria huudahti ihmeissään. – Miten kummassa...

Pouvi heittäytyi Mirian syliin eikä saanut sanaa suustaan.

– Et sinä saanut seurata meitä, Kraki torui vihaisena. – Nyt meidän on palattava kotiin. Emme voi raahata pikkuhuopiaista tuikituntemattomaan paikkaan.

– Rauhoitu, Kraki, Miria sanoi. – Meidän on annettava hänen tulla mukaan, kun hän kerran on ylittänyt sillan.

– Oletko varma, ettei hän ole paljastanut meitä? Kraki sanoi ärtyneenä ja irvisti Pouville päin naamaa.

– Kiinnitä nyt se langanpää! Miria komensi. – Me emme voi jäädä tähän seisomaan ja löpöttelemään.

Kraki mutisi jotain, mikä oli kai olevinaan suostumus.

Pouvi nyökkäsi ja yritti pidätellä hymyään.

– Mihin langanpään voisi kiinnittää? Kraki pohti. – Se ei saa näkyä liian selvästi...

– Tuonne! Pouvi huudahti ja osoitti salaman silpomaa kantoa.

– Hyvä, Pouvi! Miria sanoi heti.

Kraki kiersi langan kannon alaosaan ja toivoi, ettei se katkeaisi. Kun hän hellitti otteensa, Mirialta pääsi

tukahtunut parkaisu. Kraki vilkaisi tyttöä kummissaan ja näki, että Mirian katse oli nauliutunut siltaan tai pikemminkin paikkaan, jossa silta oli ollut.

– Se vain katosi, Miria sanoi ääni väristen.

– Kummallista, Kraki sanoi. – Se tapahtui heti, kun irrotin otteeni langasta.

Hän kumartui alas, mutta ei nähnyt lankaa. Missä se oli? Oliko se katkennut? Kraki hapuili rosoista puun pintaa, ja äkkiä hän tunsi kierrepaulan käsissään.

– Siinä se on! Pouvi huudahti.

Silta oli jälleen paikoillaan. Miria tuijotti sitä herkeämättä ja sanaakaan lausahtamatta. Kaikki oli hyvin kummallista.

– Kangastus, Kraki sanoi. – Kun silta rakennettiin, se tehtiin sellaiseksi, etteivät synkmaalaiset löytäisi sitä.

– Mutta miksi siltaa pitää sitten vartioida? Miria ihmetteli.

– En tiedä. Ehkä synkmaalaiset tietävät kierrepaulasta, Kraki sanoi. – He ovat voineet käyttää sitä.

– Onko täällä synkmaalaisia? Pouvi kysyi.

– Heitä oli täällä ennen vanhaan, Kraki sanoi ympärilleen vilkuillen.

– Minä kun luulin, että huopiaisiet eivät osaa taikoa, Miria sanoi.

– Näköjään osasivat ainakin silloin, kun silta rakennettiin, Kraki sanoi. – Nykyään kukaan ei tiedä, kuinka se on tehty.

– Kaikeksi onneksi, Miria sanoi. – Minusta tämä on aika inhottavaa. Ja jos emme tietäisi, mihin kierrepaulan pää on kiinnitetty, emme pääsisi...

– Mutta mehän tiedämme, Kraki sanoi, – joten nyt matkaan.

Kraki irrotti otteensa ja silta katosi. Miriaa huolestutti, etteivät he nyt nähneet Kivijalkaakaan eivätkä mitään muuta tuttua virran vastarannalta.

– Meidän maamme katoaa samalla kun siltakin, Kraki sanoi. – Koko Kuungalia muuttuu hämäräksi usvamaaksi.

– Nyt Tumma on ruma, Pouvi sanoi ja tuijotti likaisenruskeisiin kuohuihin.

– Täällä kaikki on toisenlaista kuin kotona, Kraki sanoi. – Tällainen maailma siis on Tumman toisella puolen. Hämynummi ja Ruskovuoret eivät näy täältä.

– Pidetään kiirettä ja etsitään leija, Miria sanoi. – Minusta meidän ei kannata viipyä täällä kauempaa kuin on pakko.

Hän suunnisti edeltä metsään. Näytti siltä, ettei kukaan ollut käyttänyt tietä aikoihin. Ehkei näillä seuduin asunutkaan ketään. Eikö polku, jota he seurasivat, saattanutkin olla vanha huopiaispolku? Polun oikealla puolella joki vilahteli puiden välistä. Se merkitsi, että he seurasivat Tumman yläjuoksua ja siellä jossain leijan pitäisi olla. Silti Miria epäili, olisiko maa, jonka he olivat nähneet Kivijalasta, todella se maa, jonka he nyt tunsivat jalkojensa alla. Taivas heidän yläpuolellaan oli kirkas ja aamunsininen. Täällä oli ainakin aamu niin kuin kotona Kivijalassa. Miria ryhtyi laulamaan reipasta laulua karkottaakseen epäilykset.

*Vuorten, laaksoin poikki matkaan vain,
kepein jaloin pussi kevyt olallain.
Korkeita huippuja ihailen,
sinilähdettä kirkasta kuuntelen.*

Äkkiä heidän päidensä yläpuolelta kuului valtavaa jylinää. Pouvi tukki korvansa ja rupesi parkumaan. Kraki

yritti hyssyttellä häntä hiljaiseksi. Meteli voimistui ja muuttui jyrinäksi, kuin liikkellä olisi ollut hirmuinen peto. Miria vilkaisi Krakia kauhuissaan. Epäilemättä he kumpikin mieltivät samaa.

– Onko tuo hirviö? Pouvi vaikersi itku kurkussa.

Korkealle heidän päidensä päälle ilmestyi valtavan suuri, hopeanhohtoinen lintu, joka liisi eteenpäin siipiään räpyttelemättä. Se päästeli noita kamalia ääniä. Miria toivoi, ettei sillä olisi pesää missään lähettyvillä. Kraki käski pysytellä hiirenhiljaa paikoillaan, sillä lintu saattoi etsiä saalista. Heistä tuntui, että maa vapisi ja tärisi. Lintu lensi nopeasti eteenpäin kaula ojossa. Hetken kuluttua se katosi näkyvistä ja jylinä lakkasi.

– Oliko se lentohirviö vai lintu? Pouvi kysyi kiihdyksissään.

– En tiedä, Kraki vastasi matalasti. – En ole koskaan aiemmin nähnyt tuollaista lentävää kauhistusta.

– Ja se piti kaameaa melua, Miria kuiskasi. – Melkein yhtä kovaa kuin mahtava Jylyputous, joka on Hämynummen toisella puolella.

– Käännytkäänkö takaisin? Kraki kysyi.

– Ei! Pouvi sanoi. – Minua ei enää pelota.

– Jatketaan vähän matkaa, Miria ehdotti.

He kulkivat vaihti. Metsä jatkui ensin tiheänä, mutta harveni vähitellen, ja silloin sininen taivas näkyi paremmin. Hetken kuluttua auringon säteet tavoittivat heidät ja he tunsivat huojennusta.

– Nyt on hauskaa, Pouvi sanoi. – Pian löydämme leijan.

Kävellessä tuli kuuma. Kraki sanoi toivovansa, että he löytäisivät puronpoikasen sammuttaakseen janonsa. Polku, jota he olivat seuranneet, haarautui kohta kahtaalle. Miria sanoi, että heidän pitäisi valita oikealle johtava polku, koska silloin he kulkisivat Tumman suuntaan. Vähän

ajan kuluttua polku laskeutui rinnettä ja metsä muuttui matalakasvuiseksi pusikoksi. Edessä näkyi törmä ja runsasvetinen joki.

– Ei tuo ole Tumma, Miria huudahti kummissaan.

Joki oli rannasta maidonvalkea, mutta keskemältä punaruskea. Se oli hyvin leveä, melkein kuin järvi ja täysin erilainen kuin Tumma, johon he olivat tottuneet.

– Minusta se on kaunis, Pouvi sanoi.

– Tuolta Tumma näyttää Synkmaassa, Kraki sanoi.

Miria oli levoton. Kaikki oli vierasta. Missään ei ollut mitään, mihin luottaa. Ehkei se ollutkaan Tumma vaan ihan muu joki. Missä oli leija, jonka he olivat nähneet laskeutuvan mustille kallioille joen rantaan? Täällä ei edes ollut kallioita. Tasaista joentörmää peitti ruoho silmän kantamattomiin.